

IEREMIA
Mesajul de Atunci–E Mesajul de Acum!

Prima Tipărire, 1995

Copyright © 1995 ținut de

“LET THERE BE LIGHT” MINISTRIES

PO Box 328

Rogue River, OR 97537

U.S.A.

www.LightMinistries.com

Toate drepturile sunt rezervate. Permisuniunea este dată pentru a tipări această pamflet doar în întregime și fără nici o schimbare sau comentare.

Pentru pamflete adiționale, atât cât și pentru a primi o listă completă cu alte materiale valabile, vă rog să scrieți la:

BOOKLETS
P.O. BOX 328
ROGUE RIVER, OR 97537

IEREMIA

Mesajul de Atunci–E Mesajul de Acum!

Dumnezeu a chemat pe Ieremia ca veghetorul și mesagerul Său pentru “ca să smulgi și să tai, să dărâmi și să nimicești” națiuni și împărății stabilite înainte ca vre-una să fi fost zidite sau sădite (Ieremia 1:5, 10). Însă cum a trebuit să se împlinescă distrugerea lor? Prin atacul altei cetăți sau împărății apărate (Ieremia 1:18) – fiind mesagerul Domnului vorbind cuvintele Domnului (Ieremia 1:9, 6:17)!

Toate aceste națiuni și împărății s-au închinat la un dumnezeu sau dumnezei, astfel făcându-le națiuni și împărății religioase. Însă care națiune sau împărăție întemeiată ca fiind religioasă a trebuit să fie smulsă, dărâmată sau nimicită? Chiar aceea pe care Domnul Însuși a întemeiat-o și cu atenție a zidit-o și a sădit-o pentru a fi a Lui. Aceasta a fost Ierusalimul, împreună cu toate cetățile (avanposturi) în conexiune cu ea (Ieremia 1:15).

Întreaga țară (împărăție) a trebuit să fie distrusă, incluzând împăratul ei (stăpânitor sau președinte), prinții ei (liderii), preoții ei (pastori), și poporul ei (Ieremia 1:18). Desigur, toți vor lupta împotriva acestei împărății atacatoare (sau mesagerul Domnului), în ordine pentru a apăra și salva împărăția lor întemeiată. Însă ei n-au fost în stare să biruiască pentru că Domnul n-a fost cu ei, ci cu mesagerul Său (Ieremia 1:19). De ce? Datorită “marii lor răutăți”. Ei au părăsit pe Dumnezeu, Acela pe care ei au pretins să I se închine și să-L asculte, și și-au format un alt dumnezeu cu mâinile lor, și i s-au închinat (Ieremia 1:16).

Cum au devenit ei astfel? Ce a condus la necesitatea de a distruge această biserică care o dată a fost curată și aleasă de Dumnezeu împreună cu întreaga ei împărăție religioasă? Haideți să revizuiem o parte din istoria ei din cartea lui Ieremia.

Dumnezeu Și-a chemat poporul Său afară din Egipt (o națiune religioasă coruptă în care toți au fost ținuti captivi sub influența unui om) pentru a se uni cu El în pustie, și toți care au vrut să urmeze și să asculte de Dumnezeu au ieșit afară și au mers după El în pustie—un pământ nesemănat sau stabilizat (Ieremia 2:2). Nici un om n-a trecut pe acolo și n-a locuit acolo (2:6), așa că singurul la care se puteau uita și să depindă a fost Domnul.

Dumnezeu le-a spus că toți care vor continua să asculte de vocea Sa, și să împlinescă toate poruncile Sale, vor continua să fie poporul Său și El va fi Dumnezeul Său (11:4). Pentru că ei au împlinit aceste condiții, ei au devenit “sfinți pentru Domnul, și primele Sale roade” pe acest pământ străin (2:3). Astfel Dumnezeu a fost capabil să-Și împlinescă jurământul sau legământul cu ei pentru că ei au ascultat de El (11:5).

Dumnezeu a devenit soțul lor (31:32), iar ei s-au căsătorit cu El ca mireasa Lui (3:14). Însă încetul cu încetul ei au uitat că au fost într-o unire sfântă legați de Domnul și și-au întors spatele în loc să-și întoarcă fețele către El (2:27). Ei s-au depărtat de Soțul lor (3:20), și a devenit o adulteră desfrânându-se, prin a se uni cu mulții ei iubiți (3:1-2, 6). Datorită acesteia ei au devenit confuzi (3:25).

Dumnezeu, cu iubire și îndurare a chemat această femeie rătăcită să vină înapoi de partea Lui ca o soție credincioasă și să-și oprească desfrâul (3:1, 22). El Și-a chemat poporul pentru a obține

experiența “noului legământ” (4:3-4,14), pe care ei n-au obținut-o înainte (2:19, 9:26). Ei au avut doar o arătare de suprafață—trăind o minciună—prin a-L mărturisi pe Domnul (cu buzele lor) în timp ce ei L-au părăsit în interiorul lor (12:2, 5:1-2). Însă s-a întors poporul Său, soția Sa (biserica) – înapoi la El, oprindu-și curvia? NU (3:7)! Ei au refuzat cuvintele și legea lui Dumnezeu (6:19) și au refuzat să se rușineze de răutatea lor (6:15). Astfel Dumnezeu a oprit ploile timpurii și târzii de la ei (3:3).

Și pentru că ei L-au părăsit pe Dumnezeu – Fântâna lor și Sursa Apelor Vii (adevărul – 2:13), ploile n-au venit asupra lor, așa că ei n-au avut nimic cu ce să-și potolească setea. În această condiție uscată, și-au oprit ei măcar acum rebeliunea împotriva lui Dumnezeu și să se uite la El pentru ajutor pentru a fi ușurați din setea lor? Nu. Ei au făcut puțuri pentru a încerca să-și adune altă apă (2:13). Însă unde au mers ei pentru a obține această apă?

Ei au fugit înapoi în Egipt și chiar în Babilon (Asiria) pentru a-și potoli setea și a aduna apa lor tulburată (doctrină – 2:18). Însă ei au continuat să rămână uscați și însetați, și s-a părut să nu aibă de ajuns din această apă nouă pentru a-i satisface, pentru că puțurile lor au fost crăpate (2:13). Astfel, pentru că ei au părăsit pe Dumnezeu și au refuzat să se întoarcă la Fântâna lor de Ape Vii, ei au continuat să meargă înapoi în Egipt și Babilon pentru a primi apele lor înnegrite, și totuși realizând că niciodată nu au destul pentru a-și satisface setea lor.

Cu toate acestea, i-a ajutat această experiență și condiție de o însetare nebunească, să înceteze curvia lor și să se întoarcă la Dumnezeu? Nu! Ei au continuat în curvia lor (2:25), mergând mai departe în destrăbălarea lor mai rău decât toate celelalte curve – ridicându-se deasupra lor în răutate (5:28). Astfel ei au devenit conducătorul lor în a face răul, devenind cea mai destrăbălată dintre toate, și chiar au învățat pe alții să devină ca ei (2:33, 3:13).

Nimeni, nici măcar Dumnezeu Însuși, n-a putut să-i întoarcă de pe calea lor încăpățanată (2:24, 5:13). Și chiar Iuda, sora lui Israel (Partea de Nord formată din 10 triburi), considerată o parte din Israel și totuși independentă de ea, deasemenea a comis adulter (3:8). Iuda a fost mai rea din cele două pentru că au pretins să urmeze pe Domnul cu toată inima lor, sau ca având experiența “noului legământ”, însă aceasta a fost doar o farsă (3:10). Înaintea lui Dumnezeu, Israel (biserica), a fost mai justificată decât sora ei Iuda (Clasa independentă – 3:11).

Biserica aleasă și curată a lui Dumnezeu a devenit o peșteră de tâlhari (7:11). Pastorii ei, care au negustorit cu sufletele oamenilor, au devenit cursele lui Satana (vânătorul), pentru a prinde, înrobi, și a distruge poporul lui Dumnezeu (5:26, 12:10). Astfel coroana lor s-a rupt (2:16). **Biserica a devenit coruptă, o colivie al oricărei păsări necurate și urâte (12:9, 5:27),** și va fi deasemenea o vizuină de șacali (9:11). Și chiar a fost numită “cetatea cea mare” (22:8), iar în ea a fost găsită sângele prorocilor (2:30) și al sfinților inocenți (2:34, 19:4). Toți oamenii legați sau unii cu ea au fost deasemenea părtași la păcatele ei—fiind responsabili în comun (2:29, 6:27-28, 26:15).

Datorită acesteia, Dumnezeu S-a pregătit pentru o separare fizică să i-a loc în mijlocul Ierusalimului (6:1). Aceasta a fost necesar pentru ca poporul Său să vină afară din națiunea lor religioasă însă coruptă, care-i ținea captivi sub influența omului, să meargă prin experiența pustiei și iarăși să vadă și să simtă nevoia lor de Dumnezeu (3:14-19). Dumnezeu a îndurat pentru multă vreme răutatea lor continuă, însă n-a putut îndura la nesfrâșite (6:11-12).

Unii au crezut că prin a trăi o viață neprihănită în Ierusalim mulți vor fi conduși să le urmeze exemplul, însă aceasta nu s-a întâmplat datorită mării răutăți din mijlocul bisericii (6:29). Lederii

au fugit în Egipt și Babilon pentru a primi și a bea apa lor întunecată (doctrină), iar acum biserica însăși a devenit o sursă de ape întunecate țâșnind spre pe alții (6:7). Astfel adevărul (apa curată și vie) a pierit și a fost îndepărtată din mijlocul bisericii (7:28).

În tot acel timp când biserica a practicat răutatea lor întinată, ei pretindeau că n-au făcut nimica rău, că ei au fost fără păcat și inocenți, și că ei erau curați și nu întinați (2:21-23, 35). Ei pretindeau deasemenea că Domnul nu îi va respinge ca poporul Său, și că mânia Sa nu va cădea asupra lor (5:12). **Însă Dumnezeu i-a respins ca poporul Său (6:30)! El a divorțat de soția și biserica Sa care o dată a fost credincioasă (3:8).**

Cu toate că aceasta a fost adevărat, totuși s-au auzit vocile mincinoase al prorocilor falși (liderii) și preoților (pastorii) despre biserică spunând: “Pace, pace; noi suntem totuși poporul ales a lui Dumnezeu și singura Lui biserică; nu vă fie teamă, noi nu va trebui să părăsim acest loc” (7:4, 5:14). Însă Dumnezeu a spus, “Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții...numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta” (7:5-7). Însă ei au uitat că promisiunile lui Dumnezeu vor fi împlinite numai dacă condiția de ascultare lui Dumnezeu și al cuvintelor Sale, și deasemenea recunoscându-și păcatele și părăsindu-le iar astfel ar fi putut să rămână poporul și biserica Sa fără să fie dați la o parte (3:12-13, 4:1).

Însă ei au refuzat să asculte sau să îplinească condițiile prin care promisiunile lui Dumnezeu au fost garantate, și astfel Domnul a hotărât să îi dea la o parte din ‘naintea feței Sale (7:15). El chiar a spus poporului Său adevărat să nu se roage pentru biserică, și nici să nu mijlocească pentru acest popor, pentru că El nu-i va asculta (7:16). De fapt, Dumnezeu nici n-a vrut ca ei să intre în sanctuarul Său, pentru că nici un preot n-a fost capabil și sfânt pentru a performa serviciile sanctuarului (11:15). Iar Dumnezeu nici nu-i va asculta când vor striga pentru eliberare, sau ca El a-și schimbe gândul (11:14). Dumnezeu a refuzat să-i numească “Poporul Meu”, ci s-a referit la el ca “acest popor” (8:5).

Datorită răului practicat fără rușine și continuu, Dumnezeu a părăsit biserica Sa care o dată a fost curată, și S-a separat de poporul care o dată L-a ascultat (12:7). El chiar i-a urât (12:8). Cu toate acestea poporul n-a vrut să-L cunoască (8:7). Preoții și susținătorii bisericii proceau lucruri false din imaginația inimii lor, spunând, “Suntem înțelepți, și Legea Domnului este cu noi (8:8), iar ei au crezut că destinul lor profetic va fi că biserica lor nu va cădea ci va rămâne în picioare până la sfârșit (23:16-17). Tot astfel se procește pentru biserica noastră pace și biruință, nimic de rău. Așa că toată această vorbărie despre separare și distrugere, cu siguranță nu este așa” (8:10-11). **Însă Dumnezeu a spus că ei nu vor merge la cer, ci vor fi lepădați (7:14, 8:12).**

Toată răutatea care a fost făcută de biserica și conducătorii ei nu a fost pentru că ei au fost înșelați cumva s-o facă, ci a **fost făcută de bună voie, pentru că a fost făcută o conspirație împotriva lui Dumnezeu (11:9-10).** Și datorită acesteia, întreaga națiune a devenit pustiită (12:10-11, 23:15). Toată vinovăția și întunericul întregii țări a fost pusă la ușa bisericii și acelor care erau înăuntrul ei.

Majoritatea bisericii a refuzat să dea ascultare cuvintelor lui Dumnezeu trimise prin mesagerul Său, și chiar să vadă roadele produse de biserica lor iubită. **Ei se încredeau orbește în cuvintele mincinoase ale conducătorilor lor (7:8), și au fost mulțumiți pentru că le-a plăcut s-o aibe astfel (5:31).** Unii au sperat ca cuvintele lor mincinoase să se îplinească, și sperând în același timp ca răutatea să înceteze, însă n-a fost nici o șansă pentru o reformare înapoi la Dumnezeu din interiorul bisericii (13:23). Nu va merge de la rău la bine, ci va continua să meargă din rău spre mai rău (8:5, 9:3). Și chiar Ieremia însuși a contemplat să se separe de ei complet (9:2). El deja a fost

separat din adunările lor de comitet, și nu a mers deloc la adunările lor de întâlnire cu serviciile lor (16:8, 15:17) numai dacă Dumnezeu i-a spus în mod specific să meargă la popor și să le vorbească direct la aceste adunări (17:19).

La început, Israelul a fost ca un brâu curat de care Dumnezeu se lipise (13:11). Însă după o vreme, ei au refuzat să asculte și să împlinescă Legea și cuvintele lui Dumnezeu, iar astfel nu li s-a dat apă (13:1). Apoi ei au mers în Babilon să bea apă de la sursa ei principală (Eufratul), și au încercat ca să ascundă aceasta pentru a nu se face cunoscut. Însă mesagerul lui Dumnezeu a săpat la suprafață înșelăciunea lor și a expus-o la oricine care a vrut să vadă condiția reală a bisericii. Pentru că biserica a continuat să bea apele din Babilon, a fost ruinată, coruptă, și fără valoare (13:7), fiind bună de nimic (13:10), care a trebuit să fie aruncată și distrusă (13:14).

Poporul s-a rugat lui Dumnezeu ca El să-și schimbe gândul și să-i primească iarăși în favoarea Sa ca popor al Său—gândindu-se că Dumnezeu a fost încă în mijlocul lor (14:7-9). **Însă Dumnezeu nu i-a acceptat înapoi ca popor al Său (14:10)**. El a refuzat să le asculte rugăciunile de mijlocire pentru ei (14:11). Cu toate acestea, liderii bisericii ziceau exact opozitul (14:13), și Dumnezeu a avertizat pe toți cei care au dorit să audă despre înșelăciunile și minciunile vorbite de veghetorii falși (14:14-15).

Și totuși mulți dintre oameni au refuzat să creadă, sau să recunoască cuvântul Domnului — că El într-adevăr i-a lepădat ca popor al Său. Alții, sperând că un astfel de lucru nu s-a întâmplat, și din teamă și uimire că un asemenea lucru ar putea să fie adevărat, s-au rugat iarăși lui Dumnezeu, mărturisindu-și păcatele și rugându-L să Își schimbe gândul și să nu rupă legământul Său cu ei (14:19-22). A ascultat Dumnezeu asemenea rugăciuni și i-a acceptat iarăși ca popor al Său? Nu! Dumnezeu a fost sătul de pocăința lor (15:6), și **El a hotărât că separarea a fost necesară: ei au trebuit să părăsească biserica lor (15:1)**.

Nu e nevoie să spunem, că majoritatea au refuzat pe față să asculte cuvântul Domnului prin mesagerul Său. **Ei mai degrabă au vrut să lupte împotriva lui Dumnezeu și voinței Sale, decât să suporte cu bunavoie durerea separării de biserica lor iubită—însă o biserică nelegiuită**. Alții au încercat să se scuze, și au mers în jur pentru a ridica îndoieli în alte minți în ce privea necesitatea separării, prin a spune, “Dacă noi ne separăm, unde vom merge?” (15:2) Însă răspunsul lui Dumnezeu a fost acesta — (15:2).

Însă acolo au fost câțiva credincioși care au auzit și au găsit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, și le-a mâncat bucurându-se să fie capabili să urmeze voia exprimată lui Dumnezeu, decât să urmeze voia omului sau a lor însăși (15:16). **Această rămășiță a ascultat voia lui Dumnezeu de bună voie și cu bucurie, separându-se de biserica lor rea, și întorcându-se la Dumnezeu (15:17), iar astfel lor le-a mers bine (15:11)**. Dumnezeu i-a adus înapoi ca popor al Său, iar ei au fost în stare să stea în picioare înaintea Sa (15:19). Aceștia au pus deoparte ceace e **prețios de ceace ce e întinat**, și au fost port vocea lui Dumnezeu proclmând cuvintele Domnului în mesajul de separare de la Dumnezeu către biserica nelegiuită (15:19). Porunca lui Dumnezeu pentru ei a fost, “Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei”(15:19)! Și cu toate că liderii bisericii și susținătorii bisericii independente au făcut tot ce le-a stat în putere să vină împotriva lor și al mesajului lor, cu toate acestea ei n-au fi fost în stare să biruiască sau să oprească acel mesaj de a crește, pentru că Dumnezeu a fost cu rămășița Sa pentru a-i apăra și pentru a-i salva (15:20-21).

Dumnezeu n-a vrut ca noii convertiți să fie aduși în legătură cu biserica nelegiuită pentru că ei ar fi murit împreună cu ei (16:2-4). Dumnezeu a îndepărtat pacea, îndurarea și bunătatea Sa de

la ei (16:5). Mulți dintre membrii bisericii făceau comerț în ziua Sabatului – astfel încălcând-o în loc s-o sfințească (17:20-23). **Poporul și biserica pe care Domnul a ridicat-o pentru El Însuși, și a sădit-o pentru a aduce roade pentru slava numelui Său, acum El a lepădat-o și a smuls-o (45:4, 18:9-10).** El va planta și va ridica doar pe aceia care vor asculta de glasul Său și care se vor separa de bună voie de biserica lor coruptă (24:5-7).

Dumnezeu, prin iubirea Sa infinită și îndurarea Sa, a încercat iarăși să-i ajute pe membrii să înțeleagă condiția bisericii lor. El le-a spus că ei sunt ca un vas al unui olar în mâinile Sale (18:1-6). El le-a spus deasemenea că indiferent de promisiunile care le-au fost făcute, dacă ei vor continua să facă răul și să nu-L asculte, El nu va împlini nici o promisiune pentru că aceste promisiuni au fost condiționale–cerând ascultare în ordine pentru a le avea împlinite (18:9-10).

Dumnezeu a încercat să aducă pe poporul Său la punctul de a se pocăi, însă ei au refuzat să facă orice a dorit Dumnezeu ca ei să facă (32:23). Ei au crezut că ei au mers prea departe în nelegiuire pentru a se întoarce și a se pocăi, și au spus, “Nu este nădejde,” și astfel au continuat în răutatea lor (18:11-12). Ei au ignorat rugămintele lui Dumnezeu, și au continuat să conducă și pe alții departe de căile vechi – acele adevăruri (stâlpii) care le-au fost date de la început (18:15). Cu toate acestea ei totuși au crezut că Dumnezeu a fost în mijlocul lor răutăcios, că preoții lor au spus adevărul, că oamenii lor înțelepți le dăruiau sfat și călăuzire onestă, și că Dumnezeu totuși le va vorbi prin conducătorii lor – crezându-i să fie vocea lui Dumnezeu către popor (18:18).

Ei s-au înșelat înșiși să creadă că fața lui Dumnezeu a fost întotdeauna asupra lor, fiind întoarsă în favoarea lor și a bisericii lor, în timp cei ei înșiși și-au întors spatele și fețele lor către El (32:33). Însă adevărul este că fața Sa a fost întoarsă la o parte de la ei, și și-a întors spatele către ei (18:17, 33:5). Prea multe urâciuni au fost practicate în biserică (32:34). Ei s-au rebelat pentru prea multă vreme și au întrecut măsura, iar **Dumnezeu a dat la o parte din prezența Sa pe poporul Său ales care o dată a fost curat (52:3).** Biserica și membrii ei au fost destinați din profeție că vor fi distruși dinaintea feței lui Dumnezeu (32:26-32).

Dumnezeu a poruncit ca lutul din vasul olarului, care a reprezentat întreaga biserică, să fie aruncat jos și spart – semnificând că biserica niciodată n-a putut să fie refăcută iarăși (19:10-11). Aceasta va continua să facă răul până când a fost distrusă. Păcatul lor a fost scris cu un priboi de fier, cu un vârf de diamant (17:1), **iar numele acelor care au fost încă în legătură cu biserica n-au fost scrise în ceruri, ci doar pe pământ (17:13).**

Aceia care s-au încrezut în om care le-a spus să stea în biserica coruptă în loc să se separe, au fost blestemați (17:5). Ei s-au încrezut în judecata omenească, crezând că ei erau lipiți de adevăr și rațiune sănătoasă (17:9), iar aceasta i-a condus să creadă minciuna că ei au fost corecți iar mesagerul lui Dumnezeu a fost greșit. Și astfel ei au început să persecute mesagerul Domnului prin a încerca sa-l oprească de a da mesajul de separare în ordine pentru ca biserica să fie salvată (17:18).

Solul Domnului a fost bătut și închis (20:1-2) peste noapte (20:3) de aceia care predicau minciuni și care lucrau cu îndârjire pentru a descredita mesajul lui în ochii poporului (20:1, 6). Solul Domnului chiar a încercat să se oprească de a da mesajul, însă a fost ca un foc în oasele lui, și a trebuit să fie spus ca toți să audă și să decidă (20:7-9). Chiar și aceia care s-au pretins a fi prietenii lui îi urmăreau toate cuvintele pentru a încerca să le sucească și să biruiască împotriva lui – căutând răzbunare asupra lui pentru a spune asemenea lucruri despre biserica lor (20:10). Însă biserica lor iubită a fost destinată unei sigure distrugerii, iar toți banii ei, lucrarea și membrii ei trebuiau să fie luați în Babilon și să fie controlați de Babilon (20:4-5).

Astfel întreaga biserică, împreună cu toți aceia care au fost în conexie cu ei, va deveni o parte al Babilonului, și nimeni – nici chiar Însuși Dumnezeu – nu va preveni aceasta de a se întâmpla (21:4-6). Vocea bucuriei și veseliei nu va mai fi auzită deloc în biserică; și nici sunetul morii nu va mai fi auzit de ea; lumina lămpii nu va mai lumina în ea; iar vocea Mirelui și al miresei Lui (amândoi fiind afară) nu va mai fi auzită deloc în ea (25:10, 16:9).

Împăratul l-a rugat pe Ieremia să se roage lui Dumnezeu pentru ajutorul Său, însă nici o rugăciune n-a fost oferită pentru că Dumnezeu n-a vrut să le audă (21:1-3). Dumnezeu spusese deja de trei ori înainte să nu se roage pentru acest popor (7:16, 11:11, 11:14). Biserica a continuat să alunece în întuneric, conduși în răutate, până când a căzut (23:12). Însă Dumnezeu în îndurarea și iubirea Sa infinită, le-a dat poporului o cale de scăpare pentru a nu fi distruși. Ei au trebuit să se separe de bună voie de biserică lor rea, sau dacă nu, atunci vor fi distruși împreună cu biserică lor iubită (21:8-9)! **Așadar, “calea spre viață (separare), și calea spre moarte (rămânere)” le-a fost clar prezentată tuturor; și toți au fost testați ca pe cine vor asculta – pe Dumnezeu sau pe om.**

Motivul pentru toate acestea a fost datorită căii rele pe care liderii și pastorii bisericii au ales-o s-o urmeze. Ei țineau în mâinile lor torța prorociei false, predicând minciuni turmei (23:1-2) – direct de la altar (23:11). Aceasta s-a întâmplat pentru că conducerea întregii biserici a fost în spatele tuturor acestora permițându-le (23:13). Liderii bisericii înșiși au comis adulter și trăind în minciuni. Ei deasemenea întăreau mâinile răufăcătorilor pentru ca nimeni să nu se întoarcă de la răutatea lor spre neprihănire. Dumnezeu le-a considerat asemenea Sodomei, și pe membrii bisericii ca Gomora (23:14).

Dumnezeu a avertizat iarăși pe popor să nu asculte liderii bisericii, pentru că ei toți învățau minciuni și îi înșelau (23:25-26). Ei toți stăteau în sfatul lui Satana (23:22), și perverteau adevărul (23:36). Deaceia Dumnezeu i-a uitat și i-a părăsit ca popor al Său, și i-a dat la o parte din prezența Sa pe ei și pe biserică lor iubită (23:39).

Atât solul lui Dumnezeu cât și prorocii falși vorbeau poporului. Cuvintele spuse de mesagerul lui Dumnezeu au fost cuvinte ca focul, care au aprins inimile celor care le-au auzit – intrând în inimile lor întunecoase de piatră și arătându-le calea cea corectă, însă îngustă și dreaptă pentru a fi cu Dumnezeu (23:29). În timp ce pastorii falși au predicat minciuni, făcând poporul lor să se depărteze de pe calea adevărului (23:31-32), și făceau tot ce puteau să facă fără efect cuvintele veghetorului adevărat a lui Dumnezeu de la popor (23:30). Ascultare spre oricare mesaj a decis dacă ar fi devenit grâu sau pleavă (23:28). **Astfel viața veșnică a depins de mesajul care a fost ascultat și urmat!**

Aceia care au ascultat pe Dumnezeu a trebuit să separe de bună voie de biserică lor rea și părăsită “pentru binele lor” (23:5). Dumnezeu nu i-a părăsit pe aceștia, pentru că El le-a promis să-i ridice și să-i sădească, făcând “un nou legământ” cu ei pentru a fi Dumnezeul lor și ei poporul Său. El va scrie legea Sa în inimile lor, și doar aceia care au ascultat și s-au separat pentru El – trăind acest “nou legământ” – au devenit copiii lui Dumnezeu și poporul Său ales (24:6-7), și care ar fi făcut roade bune asemenea smochinilor (24:5). Pe când aceia care au ales să asculte soliile false ale veghetorilor mincinoși, refuzând să se separe de biserică lor iubită – n-au ascultat pe Dumnezeu – au făcut smochine rele și stricate, de aceea ei n-au fost de folos pentru nimenea și doar să fie distruși (24:8-10).

Amândouă soliile au devenit mai îndrăznețe și decise. Mesagerul lui Dumnezeu a vorbit clar întregii biserici că, datorită răutății lor, biserica lor și întreaga lor structură va cădea și va fi spartă – devenind cu totul pustie – așa cum a fost Silo (26:2-7). Legământul lui Dumnezeu, gloria și prezența Sa vor fi cu totul îndepărtate de la ei (așa cum a fost chivotul din Silo – vezi Psalmi 78:60-61; 1 Samuel 4:3, 11). Și această biserică aleasă care o dată a fost curată va deveni o parte al Babilonului (27:12, 32:3, 28), și vor fi stabiliți în Babilon (29:5-6, 28)! În timp ce veghetorii falși și susținătorii bisericii independente mințeau în numele lui Dumnezeu, proclamând că favoarea lui Dumnezeu a fost încă cu ei și că n-a fost nevoie să se separe pentru că biserica lor iubită a fost destinată din profeție ca niciodată să nu devină o parte din Babilon, și nici să nu se stabilească acolo, și că nu vor deveni puștii sau distruși (27:14-17). Ei făceau ca membrii să se încreadă într-o minciună (28:15), și îi învăța rebeliune împotriva voci și poruncii lui Dumnezeu (28:16). Ei și-au iubit biserica lor rea atât de mult, și au dorit atât de mult ca Dumnezeu să-și schimbe gândul și să-i favorizeze iarăși, încât ei visau că minciunile lor erau într-adevăr adevărate – astfel înșelându-se înșiși, și deasemenea alții au fost făcuți să creadă minciuna (29:8-9).

Toate cuvintele Domnului au fost scrise într-o carte și au fost citite poporului, iar mulți au devenit interesați, și unii chiar dând ascultare scrierilor din carte în timp ce ei n-au vrut să asculte de mesager în persoană (36:1-16). Însă împăratul a distrus copia cărții în prezența celorlați lideri ai bisericii, și mulți au urmat exemplul său rebelios (36:21-24). Ei au continuat să refuze cuvintele lui Dumnezeu, și să înșele poporul în a crede că biserica nu va fi niciodată legată de Babilon, când Dumnezeu a spus că Babilonul nu se va depărta niciodată de ei (37:9).

Apoi Ieremia, după ce armata Babilonului pe neașteptate și-a retras forțele într-un timp când totul s-a părut să fie favorabil pentru un atac imediat, **el s-a separat de bună voie de biserică înaintea ochilor poporului (37:12)**. El s-a separat într-un timp când biserica își proclama victorie asupra dușmanilor lor, și iarăși s-a părut să fie în pace și în favoarea lui Dumnezeu, ceea ce a făcut ca soliile veghetorilor falși să apară corecte. Astfel aceia care au ales să stea în biserica au fost și mai mult prinși în iluzie în timp ce aceia care s-au separat, sau se gândeau la aceasta, au fost testați în credința lor în încredere în Dumnezeu și cuvintele Sale.

Pentru că Ieremia s-a separat de bună voie în fața poporului, liderii bisericii au devenit mânioși, l-au bătut, și l-au aruncat în închisoare. Ei au refuzat să-l lase să se depărteze complet de biserică, încercând să păstreze poporul de a nu urma exemplul său, dacă nu solia sa (37:13-15). Toți care s-au închinat și au iubit biserica lor coruptă mai presus decât Dumnezeu au venit împotriva solului și au cerut moartea lui pentru a spune asemenea cuvinte de blasfemie împotriva lor și a bisericii lor (26:8-11). În mod special liderii au vrut să-l omoare pentru că a spus aceste lucruri, datorită faptului că speranța și credința poporului din biserică s-a slăbit. (38:4). Ei au crezut că mesagerul nu a căutat cu adevărat binele poporului prin a-i chema afară și spunându-le că biserica lor iubită va fi în legătură cu Babilonul (38:2-4).

Vedeți, atât Dumnezeu cât și conducerea coruptă încercau să salveze “biserica”. Dumnezeu a încercat prin îndurare și adevăr să-și salveze biserica de oameni credincioși de a nu fi distrusă prin a-i chema afară din biserica coruptă spre binele lor. În timp ce conducerea a încercat, prin minciuni și forță, să salveze biserica lor de a nu fi distrusă prin a păstra poporul în interiorul ei și în răutatea ei – presupunând aceasta spre binele lor. Astfel o luptă de viață și moarte a fost trezită între solia lui Dumnezeu de adevăr și solia lui Satana

de minciună. O separare de bună voie din biserică a fost o șansă pentru viață, însă rămânând în conexie cu ea a fost moarte sigură (21:8-9). Toți au avut șansa de a asculta, și toți au făcut o decizie de a părăsi sau a pleca.

Babilonul a cucerit biserica, și i-au dărâmat zidurile și stâlpii – unul către unul – luând tot ce a fost sacru și sfânt (52:13-14, 17-23). Când ei au fost sfârșit, biserica a avut cu totul o altă vedere decât ca la început. Poporul din acea generație au fost acum sub stăpânirea și conducerea Babilonului. Chiar și păgânii au putut vedea și înțelege că a fost datorită unei continue neascultări către Dumnezeu și voința Sa, că biserica și aceia care s-au legat de ea, au fost distruși pentru totdeauna din cece ei au fost o dată (40:2-3). **Astfel biserica lui Dumnezeu care o dată a fost curată și aleasă, poporul ei au fost cu totul pierdut, și parte a Babilonului (25:9-11).**

Aceasta nu s-a întâmplat doar bisericii și cetăților ei, însă s-a întâmplat deasemenea tuturor celelalte națiuni religioase și împărății (biserici) a pământului (25:26)! Biserica care o dată a fost aleasă de Dumnezeu, împreună cu alte biserici întemeiate, au băut din vinul mâniei al nelegiurii Babilonului (25:15-18). Toți, fără nici o excepție, au băut din pahar și toți s-au îmbătat (25:19-26). Toți au fost plini de vomitare, și necurăție și acolo n-a fost nici o biserică întemeiată care să fi fost curată (25:27). Fiecare biserică întemeiată în întreaga lume a căzut pradă Babilonului – incluzând membrii acestor biserici (27:2-6, 28:14)!

Datorită tuturor urâciunilor practicate în mijlocul bisericii (44:2-4) în țară (44:22), Biserica aleasă a lui Dumnezeu care o dată a fost curată și poporul, au fost primii care să primească din mânia lui Dumnezeu și distrugerea să cadă asupra lor; iar apoi a căzut asupra celorlalte biserici (națiuni – 25:29). Dumnezeu a răsplătit bisericii alese care o dată a fost curată o porție dublă pentru păcatele lor (16:18, 17:18), iar păsările cerului s-au adunat să se ospăteze din carnea lor (19:7).

Împăratul (președintele) bisericii alese și care o dată a fost curată n-a scăpat nici el. El a condus biserica să urmeze exemplul său de rebeliune și neascultare către Dumnezeu și voința Sa. El a refuzat să se separe de biserică, iar când a fost prea târziu a încercat să scape de pedeapsă. Însă el n-a scăpat. El a fost prins de Babilon (39:4-5), judecata a fost pronunțată asupra lui (39:5), iar el și-a văzut copiii lui și ai altora distruși înaintea lui (39:6). Ochii lui i-au fost scoși – devenind orb, a fost legat în lanțuri, și a fost pus într-o parte a Babilonului (39:7); **însă pentru că el a fost orb, el niciodată n-a văzut că a fost într-adevăr acolo (52:11).**

Însă nu toți au fost prinși, sau devenind o parte al Babilonului. Acolo a fost o rămășiță care mai devreme s-au separat înșiși de biserică datorită necurăției practicate în mijlocul ei, și aceștia au scăpat de controlul babilonian (40:11, 15). Însă erau fost aceștia în siguranță pentru a nu fi luați în captivitate? Nu. Mulți au fost aduși în captivitate, mai întâi de un grup de lideri care i-a condus într-o singură direcție (41:10), și apoi de un alt grup de lideri care i-au condus într-o altă direcție – direct în Egipt pentru a deveni o parte al acesteia (41:16-17).

Acest ultim grup de lideri au recunoscut la suprafață pe proroc ca fiind de la Domnul, și l-au întrebat despre direcție și călăuzire (42:1-2). Ei au apărut să fie foarte binevoitori să urmeze orice direcție de la Dumnezeu – dată prin profetul Său – arătându-le unde să conducă pe poporul (rămas). Însă ei n-au spus profetului despre planurile lor de a conduce pe popor să devină o parte al Egiptului (42:3-6). Cu toate acestea profetul le-a expus planurile lor ascunse, și a avertizat întreaga rămășiță să nu urmeze acești lideri și să nu devină parte al Egiptului (42:7-14). El le-a spus clar că Dumnezeu n-a vrut ca ei să meargă acolo, iar dacă ei nu vor asculta voia lui Dumnezeu și vor deveni parte al Egiptului, ei își vor pierde viețile lor acolo (42:15-19).

Liderii și toți aceia care au fost prea mândri să-și schimbe planurile și să urmeze voia lui Dumnezeu, s-au îndoit că profetul a fost într-adevăr de la Domnul. Ei au spus că profetul a mințit, sau că cineva i-a spus despre intențiile lor de a pleca în Egipt, și că nu a fost descoperit de Domnul (43:2-3). Apoi ei au luat majoritatea rămășiței, incluzând pe Ieremia, și i-a adus direct în Egipt (43:4-7). Acești lideri au crezut că prin a fugi acolo, ei vor fi în siguranță și că nu vor veni sub controlul babilonian. Însă și Egiptul a trebuit să fie cucerit, controlat și să devină o parte al Babilonului (43:8-13).

Dumnezeu a spus rămășiței, care au fost conduși să devină o parte din Egipt, să se separe de bună voie de ei și de liderii lor neascultători, altfel ei vor fi distruși și își vor pierde sufletele acolo (44:2-14). Un număr micuț din aceia care au fost numiți rămășiță, s-au separat în ascultate de voința lui Dumnezeu (44:28). Însă majoritatea rămășiței au urmat liderii lor neascultători și au ales să rămână în Egipt. Cu toate că ei s-au separat, majoritatea dintre ei totuși n-au învățat lecția că nimeni nu trebuie să se uite la om, să se încreadă în om, sau să aștepte mult ajutor de la om, ci trebuie mai de grabă să privească la Dumnezeu pentru toată călăuzirea și ajutorul lor.

Majoritatea rămășiței a refuzat să asculte de Dumnezeu și să se separe de conecția lor cu Egiptul (lumea), continuând să urmeze căile lor rele (44:17); și toate acestea datorită iubirii lor pentru femeia lor (44:15). **Așadar, cu toate că ei s-au separat de biserică, ei au fost desmoșteniți de Domnul (44:26); și aceștia au devenit deasemenea o parte al Babilonului (44:30, 46:1-26).**

A fost în planul lui Dumnezeu ca trei generații după națiunea lor religioasă (biserica) din întreaga lume care a fost cucerită și stăpânită de Babilon, și deasemenea o parte al acesteia (27:7), că El va chema afară din Babilon (fiindtoate bisericile) pe toți aceia care au dorit să fie iarăși poporul Său (27:22, 29:10-14, 30:3). După trei generații, cei rebelioși și răi, care au fost aduși în Babilon, au fost morți, și un grup nou de oameni au trebuit să fie testați pentru a vedea pe cine într-adevăr au dorit să urmeze – pe Dumnezeu sau pe om. Dumnezeu va chema iarăși pe poporul Său afară din națiunea și religia lor coruptă, într-o experiență a pustiei unde doar harul Său a trebuit să fie găsit (31:1-2). Prin îndurarea și iubirea Sa infinită El îi va chema iarăși pe aceia care nu-I va rezista să se separe pentru El (31:3). Planul Său a fost ca să ridice și să întemeieze doar pe aceia asemenea muntelui Său Sion (31:4-6) și popor al rămășiței (31:7). El va deveni un Tată doar pentru aceia care s-au separat de Babilon de bună voie, care a fost format din toate națiunile religioase – incluzând și pe biserică lui Dumnezeu care o dată a fost curată și aleasă. **Toate națiunile – fără nici o excepție – ei au fost ceea ce au format Babilonul, și doar aceia care s-au separat de biserică lor babiloniană, venind la Domnul, au fost acceptați înapoi ca popor al Său ales (31:8-9, 32:37-41, 33:6-11).**

Însă după ce timpul a trecut, mulți au devenit confortabili și o trăiau ușor în timp ce erau o parte al Babilonului. Ei n-au vrut ca pacea lor să fie întreruptă, și astfel au refuzat să se separe de bisericile lor babiloniene când chemarea le-a fost adusă.

S-a observat că, din tot poporul care a auzit chemarea de separare și pentru a deveni iarăși poporul Său ales, doar o rămășița mică au ascultat de bună voie (Ezra 8:1-14). S-a văzut că majoritatea au ales să nu asculte voia lui Dumnezeu, și astfel au căzut la test. Deasemenea s-a descoperit că nimeni dintre fiii lui Levi – acei slujitori care s-au dedicat în mod special pentru a urma toată voia și poruncile lui Dumnezeu – la început nu s-au separat în ascultare de El (Ezra 8:15). Cu toate ca câțiva s-au separat de bună voie la ultima oportunitate (Ezra 8:16-20), lipsa lor de ascultare promptă a cauzat ca alții să le urmeze exemplul de neascultare și întârziere. Ei au căzut într-un timp când influența unei decizii prompte pentru a acompania pe aceia care s-au separat de bună voie, ar

fi condus și pe alții să le urmeze exemplul de ascultare și deasemenea să se separe. Însă indiferența lor ciudată și nepăsătoare este o descoperire tristă al atinudinii lor reale către planurile lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Această istorie tristă e mai mult decât repetată astăzi! Profetul ne-a spus deja:

“Ce este, a mai fost, și ce va fi, a mai fost, și Dumnezeu cere ceeace a trecut.” Eclesiastul 3:15.

Așadar, ceeace a fost – istoria Vechiului Testament – se întâmplă iarăși acum; și ceeace trebuie să fie – în viitor – s-a întâmplat deja în trecut. Istoria Vechiului Testament include și cartea lui Ieremia cât și toate mesajele sale. Astfel că tot ce ați citit deja nu este doar istorie, ci se repetă însăși în bisericile de astăzi!

Astfel încă o dată, toate națiunile (denominațiuni sau biserici) – fără nici o excepție – toate bisericile au băut din vinul mâniei nelegiurii Babilonului. **Toate denominațiunile, incluzând biserica aleasă o dată de Dumnezeu (Apocalipsa 18:3), au comis adulter și destrăbălare cu ea, și toate sunt în conexie, conduse, și o parte al Babilonului – astfel formându-ți împărăția.** Și trei generații au trecut deja de când toate bisericile au devenit o desfrânată a Babilonului – incluzând biserica care o dată a fost aleasă de Dumnezeu (vezi 8T 250)!

Ce va face Dumnezeu cu toate aceste biserici desfrânate formând Babilonul cel Mare? Cartea lui Ieremia ne spune clar.

Babilonul trebuie să fie cu totul distrus, incluzând toți care sunt membri, sau în orice fel în conexie cu el, (Ieremia 51:1, 12, 50:30). Ei toți vor dormi somnul morții (51:39, 57). Însă Dumnezeu nu și-a părăsit poporul Său și nu va permite să fie distrus împreună cu Babilonul (51:5)!

Domnul continuă să-și adune pe veghetorii credincioși ai Lui care vânează și pescuiesc după poporul Său ca să-i aducă afară din Babilon (16:14-16). Dumnezeu cheamă pe toți aceia care vor să fie iarăși poporul Său ales prin a se separa de bună voie din toate bisericile babiloniene, să vină înapoi la El plângând și cu părere de rău pentru toate păcatele lor, într-un legământ care niciodată nu va fi uitat (50:4-5). Toți membrii din toate bisericile au fost conduși în rătăcire de liderii și pastorii lor, și au uitat în cine trebuie să-și găsească odihna – nu în bisericile lor, ci în Domnul (50:6).

Deaceea Dumnezeu a trimis o națiune să atace întreaga împărăție a Babilonului și tot ce îi aparținea (50:9). El trimite prin veghetorii și purtătorii de standard (51:12), deschizându-și armătura, aducându-și toate uneltele Sale (Poporul Său adevărat – 50:25, 51:19:23), și cu acestea El atacă întreaga împărăție a Babilonului – chemând pe toți să vină afară și să se separe de el (50:8). Sabia Lui este deja scoasă împotriva lui și susținătorilor lui (50:35-37), și a poruncit vânturătorilor Lui să îndepărteze poporul Lui din el (50:10, 51:2). Deasemenea El a avut arcașii Lui pentru a săgeta împotriva lui, și nici una dintre săgețile (cuvinte) lui strălucitoare nu se vor întoarce în zadar (50:9, 14, 29, 51:3, 11). Armata atacatoare a lui Dumnezeu nu va cruța (50:14), ci vor striga cu putere pentru ca poporul Său să fugă (50:15, 41-42). Astfel ei vor împiedica bisericile babiloniene în eforturile lor strașnice pentru a semăna și a recolta o creștere în membrii națiunii lor (50:16)! Fundația Babilonului și zidurile (structura) va cădea (50:15, 51:44), și nimica nu va rămâne acoperit sau neexpus din el (50:26).

Dumnezeu în îndurarea și iubirea Sa infinită, cheamă tot poporul Său să se separe de toate bisericile pentru ca ei să nu fie întinați de femei desfrânate – astfel fiind părtași al păcatelor și distrugerii lui – și pierzându-și sufletele împreună cu el (51:6, 45). Iar aceasta este deasemenea adevărat despre biserica de astăzi care o dată a fost aleasă de Dumnezeu: nu va merge la cer, ci va fi distrusă – mergând direct în iad (vezi 3RH 69, col 3)!

Babilonul s-a mulțumit să o ducă ușor cu un control ferm asupra membrilor ei, și și-a încetat lupta (51:30). Însă după ce mesajul care se transformă în marea strigare merge înainte (Apocalipsa 14:7-12, 18:1-5), și tot mai mult din armata lui Dumnezeu luptând împotriva lui, el va lupta înapoi cu și mai multă îndârjire pentru ca să țină membrii în interiorul lui – refuzând să îi lase să plece (Ieremia 50:33). Cu toate că el răcneste cu voce tare, nu va face nici un bine, pentru că nimica nu va putea să-l oprească de a fi distrus, și toți captivii lui vor fi eliberați de el – dacă ei vor într-adevăr să fie (51:53-58, 64). Domnul este mai puternic decât toată împărăția Babilonului, și toți membrii lui captivi vor auzi vocea Lui și atunci vor alege să stea sau să rămână – să-L urmeze pe Dumnezeu sau să nu-L asculte (50:34).

Însă chiar ca în timpul lui Ieremia, majoritatea vor alege să nu-L asculte pe Dumnezeu, iar aceștia vor repeta aceeași experiență a împăratului Zedechia. **Ei nu se vor separa de bună voie de biserica lor în ascultare de voia lui Dumnezeu declarată. Ei vor deveni orbi, parte a Babilonului, și vor muri acolo – însă niciodată nu-l va vedea.** În timp ce aceia care se vor separa de bună voie de biserica lor, și trăind experiența “noului legământ”, vor fi acceptați de Dumnezeu, devenind iarăși copiii Lui, iar Dumnezeu va fi Tatăl lor. Aceștia vor începe să zidească iarăși templul Său, și cu toate că toate ciudățeniile sunt împotriva lor, și multe eforturi determinate sunt depuse pentru a-i împiedica din eforturile lor, totuși Răscumpărătorul lor este mai puternic decât toată opoziția. **Aceștia vor completa zidirea templului Său, ei înșiși fiind parte al acesteia ca pietre vii (1 Petru 2:5), și vor fi pentru totdeauna cu Domnul în mijlocul lor.**

Așadar astăzi, ca în zilele lui Ieremia, calea spre viață (separare de toate bisericile) și calea spre moarte (rămânând în conexie și membru al acestora), este arătat clar pentru toți care vor să vadă și să audă. Cu certitudine, astăzi istoria se repetă iarăși. Și toți își vor face decizia lor, alegând în ce parte al luptei vor să fie, și pentru cine se vor lupta – fie pentru Hristos, fie pentru Satana.

“Până când vreți să schiopătați de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” 1 Regi 18:21.

“Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. **Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne laudăm.** De aceea, (cum zice Duhul Sfânt: “Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile...”)” Evrei 3:6-8.

“Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți...Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” Iosua 24:15.